

og komu við alskyns mati, klædnapløggum og peningagávum, sigur Sóleyg á Fríðriksmørk.

Hon var sera fegin um, at nógv fólk komu á vitjan, tí tað er so gott at vita, at tað eru so nógv fólk, sum hugsa um ein, tá mann ikki hevur tað so gott.

- Men fyri børnini var tað ikki altíð so stuttligt við øllum hesum fólkunum. Tá eg hugsi um tað, hevur tað verið ein ótrúliga stór broyting fyri tey, frá at hava ein friðarligan gerandisdag við mammu og babba, og til øll hesi fólkin, sum øll eru kedd, sigur Sóleyg á Fríðriksmørk.

Hon dugir væl at skilja, at tey ikki altíð tímdu.

- Minningarhaldið varð so hildið 12. apríl í Sjóvar kirkju, og Jógvan Fríðriksson, prestur, gjørdi alt fyri okkum, sjálvandi í samráð við familjurnar, sum høvdu mist. Tað var ógvuliga gott, tí sjálvur hevur tú ikki tær stóru kreftirnar og orkuna í slíkari støðu, sigur Sóleyg á Fríðriksmørk.

Hon sigur, at hetta var eitt gott minningarhald, har tey eisini fingi góða hjálp til ervið aftaná.

- Eg tók ikki børnini við til minningarhaldið, tí eg helt tað var betur, at tey vóru eftir hjá góðum fólki og spældu. Tey vóru jú so smá, so eg ivist í, hvat tey høvdu fingið burtur úr, sigur Sóleyg á Fríðriksmørk.

Ringasta løtan

Soleiðis endaði so 12. apríl, og hon hevði ongantíð havt tað so ringt sum tá.

- Eg gloymi ongantíð, hvussu ringt eg hevði tað við at reisa meg aftur í bygdarhúsinum. Eg føldi, at tað, sum nú stóð fyri framman, var nakað, sum eg ikki vildi vera partur av. Eg hevði bestan hugin at halda fast í stólin og bara sita har, sigur Sóleyg á Fríðriksmørk.

Hon tordi ikki at reisa seg, men tað mátti hon. Men lívið gjørdist

ikki nakar dansur á rósum.

- Teir triggjar fyrstu mánaðirnar kom kona til beiggja Símun Paula at hjálpa henni.

Hon bleiv frítikin sínum egna arbeiði og hjálpti so okkum frá klokkan átta á morgni til klokkan fimm um dagin. Tað var kærkomin hjálp, tí tað er nóg mikið at takast við, við trimum smáum børnum, sigur Sóleyg á Fríðriksmørk.

Eftir hetta fóru Hendrik og Marita í dagrøkt hálva tíð seinna-partar.

- Tá Simona Paula bleiv 15 mánaðir helt onkur heimasystir, at hon hevði havt gott av at koma í annað umhvørvi eisini, og tí fór hon í dagrøkt hálva tíð eisini, sigur Sóleyg á Fríðriksmørk.

Familjan hjá Sóleyg og hjá Símun Paula eru enn sum áður ótrúliga góð at hjálpa henni.

Tú finnur ikki babba kortini

Hendrik var um hetta mundi trý ár.

- Hann spurdi ótrúliga nógv eftir pápa sínum. Genturnar vóru enn so lítlar, at tær dugdu ikki rættliga

at seta orð á. Hendrik hevði eisini verið so nógv saman við pápa sínum, tí hann gekk í skúla, tá Hendrik var lítil. Teir gjørdi Sjóborgina í stand, so hann var so nógv heima, so fyri han gjørdist tað ein stórur saknur, sigur Sóleyg á Fríðriksmørk.

Hannus, beiggin, og pápin, Tony, vóru eisini ofta á vitjan, og Tony var hvønn dag inni á gólvinum, tá hann var heima.

- So fyri Hendrik gjørdist tað ein stórur saknur. Hann gjørdist eisini bangin fyri at missa meg, so hann vildi alla tíðina vera hjá mær. Og skuldi nakar hjálpa honum, var tað bara mamma, sum skuldi hjálpa, sigur Sóleyg á Fríðriksmørk.

Dagarnir ganga, og Sóleyg heldur seg sjálva vera mest meinlik einum robotti, sum bara gjørdi tað, sum hon skuldi.

- Eg forsømdi ikki børnini, men eg var ikki altíð við hundrað prosent. Sjálvandi vóru ikki allir dagar líka, og summar hevði tú bestan hugin at skræða úr kalendaranum, sigur Sóleyg.

Onkrar dagar helt hon seg vera verðins vánaligastu mammu, tá hon hevði skeldað uttan ávísar grund. Ofta gjørdist ein mús til ein elefant.

- Teir dagar, eg hevði tað gott, høvdu børnini tað eisini gott. Summar dagar helt Hendrik, at eg skeldaði ov nógv, so hann hevði eina loysn upp á tað. Hann ætlaði sær oman á keiina og leypa á sjógv. So fari eg bara til babba, segði hann. Tá hann hevði sagt hetta triggjar ferðir orkaði eg ikki at hoyra hann siga tað meira, so eg segði við hann, at pápi tín eg langt úti, og hoppa tú á sjógv, finnur tú hann ikki kortini, sigur Sóleyg á Fríðriksmørk.

Eftir hetta segði hann tað ongantíð aftur, men Sóleyg hevði ringa samvitsku av at hava sagt soleiðis við hann.

Ill við Guð

Men hvussu við Sóleyg sjálvari, hvussu hevði hon tað við hendan missin.

- Tað fyrstu tíðina gekk eg og hugsaði meg svaka um, hvussu hetta var hent og hví. Hvussu høvdu teir tað síðstu lötuna, og eg royndi at innliva meg í teirra støðu. Men eg fekk einki ítøkiligt svar, tí har var einki ítøkiligt svar, sigur Sóleyg.

Har vóru eisini nógvir spurningar, sum hon ikki tordi at siga hart, men goymdi innan í sær.

- Eg var ikki ill fyrstu tíðina, tí eg helt at tað mátti vera ein meaning við øllum. Men sum tíðin leið føldi eg, hvussu øðin boblaði innan í mær. Eitt hevði eg tó sett mær fyri, at eg vildi ikki enda sum ein beiskur persónur, sigur Sóleyg.

Men tað er eingin loysn at

goyma hetta í sær sjálvum, so hon byrjaði at spyrja Guð, hvussu hann kundi lata hetta henda.

- Eg var ill inn á Guð, rættliga ill, at Símun Pauli ikki kundi sleppa heim til okkum, tí eg hevði so nógv brúk fyri honum við trimum smáum børnum. Eg føldi tað so órættvíst móti honum, at hann ikki skuldi sleppa at uppliva síni børn, og at tey ikki skuldu sleppa at uppliva pápa sín, sigur Sóleyg á Fríðriksmørk.

Hon spurdi eisini, hví Guð ikki heldur hevði tikið hana, tí hon helt, at Símun Pauli dugdi so nógv betur við børnunum.

- Men so hugsaði eg eisini, at eg hevði ikki vilja, at Símun Pauli skuldi gjøgnum tað sama, sum eg. Tað var so ringt, sigur Sóleyg á Fríðriksmørk.

Fólk søgdu eisini við hana í bestu meaning, at fátt er sum faðir, einki sum móður.

- Eg føldi meg ikki sum verðins fittastu mammu, og eg helt eisini, at tað var at seta niður á Símun Paula, sigur Sóleyg.

Bað nógv til Guð

Tá eitt menniskja kennir sorg, sæst alt út frá einum heilt øðrum vinkli, tá vendir alt á høvðinum.

- Við trimum smáum børnum er tú í sving alla tíðina og hevur ikki stundir at sita niðri og hugsa. Tá eg nú hugsi aftur á tíðina er tað gott, at eg hevði børnini, sjálvt um eg mangan var móð. Hetta var ein møði, ið var nógv størri enn ein kvinna fær, tá hon hevur átt, sigur Sóleyg.

Hon var tí altíð troytt, tá kvøldið kom og fór tíðliga í song.

- Men eg droymdi ofta keðiligar dreymar. Eg haldi, at alt, sum hevði fortongt gjøgnum dagin, kom fram aftur í dreymum, og tí var eg ofta móð, tá eg vaknaði, sjálvt um eg hevði sovið nóg nógvar tímar, sigur Sóleyg á Fríðriksmørk.

Fyri at yvirleva, mátti hon taka ein dag í senn.

- Tað mátti eg læra meg, tí hvør dagur hevur nóg mikið í síni plágu, og at hugsa langsiktað kláraði eg ikki, tí tá leyp alt saman, sigur Sóleyg.

Hon bað nógv til Guð um at geva henni mót at liva, tí alt sá so meiningsleyst út.

Sunt at gráta

Eftir eina tíð fekk eg so nakað at stríðast við, sum ikki fór vekk aftur, og tað var óttin. - Eg gjørdist bangin fyri at sigla og flúgva og sjálvt at koyra bil. Bara eg skuldi við báti til Klaksvíkar, bleiv eg bangin. Hetta var ein strævin tíð, sum vardi rættliga leingi. Tá var tað óttin, sum stýrði mær og ikki øvugt, sigur Sóleyg.

Hon heldur, at tað kemst av, at tey hava upplivað so nógvar vanlukkur í familjuni, at hon hevði mist álitid á alt.

- Børnini spurdu, um tey ikki kundu fara at ferðast, men eg segði altíð næsta ár, inntil tey gjørdust so stór, at eg ikki kundi siga tað meir. Síðani tá hava vit onkuntíð verið og ferðast, og tað hevur gingið væl, sigur Sóleyg á Fríðriksmørk.

Hon hevur altíð havt grátin fyri seg sjálva.

- Eg havi ongantíð vilja grátid framman fyri børnunum ella øðrum fólki. Eg veit ikki hví, men eg haldi mær dæmdi best at gráta, tá eg var einsamøll, sigur Sóleyg.

Men tað kemst als ikki av tí, at hon heldur tað vera skomm at gráta.

- Tað er tvørtur ímóti sunt at gráta, tí gráturin hann linnar, sigur Sóleyg á Fríðriksmørk.

Tað var í sambandi við missiónsvíkuna í KFUM & K í Klaksvík, at Sóleyg á Fríðriksmørk greiddi frá sínum upplivingum á minningar-degi teirra sjólatnu.